

Sygn. akt II K 1105/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrkowska

Protokolant: Katarzyna Nowopolska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2018 roku na rozprawie

sprawy **D. K.**, syna R. i M. z domu G., urodzonego dnia 16 lutego 1980 roku w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 czerwca 2018 r. w G. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki S. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co ustalono na podstawie badania urządzeniem A. 6020 plus uzyskując wyniki: I próba - 0,31 mg/l, II próba – 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu następnie poddany kolejnym badaniom na podstawie badania urządzeniem Alkometr A2.0/04 uzyskując wyniki: I próba – 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

– tj. o przestępstwo przewidziane w art. 178a § 1 k.k.

o r z e k a:

I. ustalając, że oskarżony D. K. dopuścił się popełnienia zarzucanego oskarżeniem czynu, stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. oraz uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k., warunkowo umarza postępowanie karne wobec D. K. na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II. na mocy art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 63 § 4 k.k., orzeka wobec oskarżonego D. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwa) lat, przy czym na poczet wykonywania środka karnego zalicza okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 14 czerwca 2018 roku do dnia 30 października 2018 roku;

III. na mocy art. 67 § 3 k.k. i art. 43a § 1 k.k., zobowiązuje oskarżonego D. K. do zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, w kwocie 5.000 zł (pięć tysięcy złotych);

IV. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 7 i art. 16 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego D. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 100 zł (sto złotych).

Sygn. akt II K 1105/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2017 roku w godzinach wieczornych, najpóźniej do ok. północy, oskarżony D. K. spożył alkohol w postaci dwóch półlitrowych piw.

Niedługo po północy wyjechał samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) z ulicy (...), chciał udać się do miejsca zamieszkania przy ul. (...) w G.. Na ulicy (...) został zatrzymany przez patrol Policji. Od oskarżonego wyczuwalna była woń alkoholu. D. K. został zatrzymany o godzinie 00:30

w dniu 14 czerwca 2018 roku. Interwenującym funkcjonariuszom oskarżony powiedział, że w godzinach od 23:30 dnia poprzedniego do 0:30 tego dnia poprzedniego spożył dwa półlitrowe piwa.

Badanie na urządzeniu A. 6020 plus o godzinie 0:30 wykazało 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś o godzinie 0:45 – 0,27 mg/l alkoholu

w wydychanym powietrzu. Badanie przeprowadzone na urządzeniu stacjonarnym Alkometr A 2.0 w Komisariacie Policji wykazało o godzinach 0:50 i 1:09 odpowiednio 0,29 i 0,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: protokół badania trzeźwości – k. 2, 4,

protokół zatrzymania osoby -k. 6,

pokwitowanie – k. 8

kopie dokumentów - k. 9,

zeznania świadka D. F. – k. 10-11, 68,

wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k. 17, 67-68)

D. K. przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w dniu 13 czerwca 2018 roku w godzinach 22:00-23:30 spożył niecałe dwa piwa, czuł się dobrze, gdyby wiedział, że ma alkohol we krwi, nie wsiadłby za kierownicę. Oświadczył, iż jeśli straci prawo jazdy kategorii C, nie będzie miał możliwości wyżywienia rodziny, gdyż pracuje jako kurier w firmie (...).

Przesłuchany na rozprawie w charakterze oskarżonego, D. K. podobnie przyznał się do popełnienia zarzucanego występkę, oświadczając, iż w dzień było bardzo gorąco, wypił 2 piwa, po czym odczekał 1,5 godziny zanim wsiadł do samochodu. Podał, iż pracuje „na taksówce” i w firmie kurierskiej i utrzymuje się z prawa jazdy.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k. 17, 67-68)

Oskarżony D. K. nie był dotychczas karany sędownie. Od 2009 roku dopuścił się 26 wykroczeń drogowych, dotyczących: naruszenia zasady stosowania pasów bezpieczeństwa, zachowania dopuszczalnej prędkości, kierowania pojazdem bez wymaganych dokumentów, naruszenia zakazu korzystania podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w rękę, naruszenia przepisów określających warunki zatrzymywania się lub postoju.

W roku 2015 został ukarany mandatem karnym za przekroczenie prędkości

i niezastosowanie się do znaku zakazu ruchu w obu kierunkach.

(dowód: dane o karalności – k. 51,

informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 52-53)

D. K. ma 38 lat, obecnie pracuje jako kierowca mechanik, ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Osiąga miesięczny dochód w wysokości około 3.000-7.000 zł.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k. 67v)

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany materiał dowodowy bezspornie wskazuje na winę i sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Sąd ustaleń w tym zakresie dokonał

w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty, zeznania świadka D. F. oraz wyjaśnienia D. K..

W zakresie przyczyn i przebiegu podjętej interwencji, a także zachowania oskarżonego D. K., Sąd uznał za w pełni wiarygodne, wyczerpujące, niesprzeczne wewnętrznie zeznania funkcjonariusza Policji D. F.. Nadto relacja świadka znajduje potwierdzenie w wynikach badania trzeźwości oskarżonego. Świadek wspomniała, iż miejsce interwencji charakteryzuje się zwiększoną ilością zatrzymywanych nietrzeźwych kierujących pojazdami mechanicznymi, a od oskarżonego czuć było alkohol.

Sąd co do zasady uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego D. K. dotyczące okoliczności kierowania pojazdem mechanicznym w dniu

14 czerwca 2018 roku oraz przyczyn i przebiegu zatrzymania przez patrol Policji. Skoro

badania przeprowadzone u oskarżonego wykazały obecność alkoholu w wydychanym powietrzu, nie sposób nie uwzględnić przyznania się oskarżonego do faktu spożywania tej substancji psychoaktywnej. Podawana ilość alkoholu nie została w żadne sposób podważona, podobnie jak trasa pokonana przez oskarżonego przed zatrzymaniem.

Jako w pełni wiarygodne, podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły również liczne dokumenty zgromadzone w aktach postępowania z uwagi na to,

że zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, prawidłowo pod względem formalnym, a ich treść koresponduje z osobowymi źródłami dowodowymi, nadto nie były przez żadną ze stron kwestionowane.

Ustalony stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania D. K. odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Jednocześnie, ogół ustalonych okoliczności sprawy, a także stopień i postać winy, stopień społecznej szkodliwości czynu, dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz jego właściwości

i warunki osobiste, przy spełnieniu pozostałych przesłanek, uzasadniały zastosowanie względem niego środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z art. 178a § 1 k.k., podlega karze ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Prowadzeniem pojazdu jest każda czynność wpływająca bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygająca o kierunku i prędkości jazdy. Z kolei pojazdem mechanicznym jest każdy pojazd wprowadzany w ruch za pomocą własnego silnika. Dodać należy, że przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. może być popełnione w każdym ogólnodostępnym miejscu, gdzie może odbywać się ruch pojazdów. W doktrynie wskazuje się m.in. na takie miejsca, jak drogi publiczne, osiedlowe, tereny budowlane, lotniska itp. Odpowiedzialność na podstawie art. 178a § 1 k.k. jest ponoszona wówczas, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego,

a także gdy przewiduje, że w wyniku upływu czasu substancja nie uległa jeszcze wydaleniu

z organizmu, i na to się godzi. Przepięstwo stypizowane w art. 178a § 1 k.k. jest przepięstwem umyœlnym, które moœe byæ popełnione zarówno w formie zamiaru bezpoœredniego, jak i ewentualnego. Umyœlnoœciã muszã byæ objête wszystkie znamiona,

w tym takœe znajduwanie siê w stanie nietrzeœwoœci lub pod wpływem œrodka odurzajãcego. Zamiar bezpoœredni, jak i ewentualny uwarunkowane sã œwiadomoœciã, gdyœ akt woli nie moœe byæ zrealizowany bez œwiadomoœci. Przepięstwo to ma charakter typu abstrakcyjnego naraœenia na niebezpieœstwo. Dla jego dokonania nie jest niezbêdne nastãpienie skutku. Sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociãga za sobã odpowiedzialnoœæ z tego przepisu, chociaœby pojazd był prowadzony prawidłowo i nie spowodził konkretnego niebezpieœstwa. (por. wyrok Sãdu Najwyœszego z dnia 24 listopada 1960 r., V K 556/60, (...) 1961, nr 1, s. 190; wyrok Sãdu Najwyœszego z dnia 10 marca 1964 r., IV K 1296/61, OSNKW 1964, nr 10, poz. 152).

Zgodnie z art. 115 § 16 k.k., stan nietrzeœwoœci w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy zawartoœæ alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stêœzenia przekraczajãcego tã wartoœæ. D. K., swym zachowaniem zaktualizował przesłanki omawianego wystêpku. Niewãtpliwie trasa, którã oskarœony poruszał siê w inkryminowanym czasie, stanowiła drogi publiczne, a prowadzony przez niego samochód marki S. (...) jest pojazdem mechanicznym. Oskarœony znajdował siê w stanie nietrzeœwoœci, co ustalono urzãdzeniem typu A. 6020 plus, gdzie pomiar (o godzinie 0:30) dał wynik 0,31 mg/l, zaœ drugi pomiar (o godzinie 0:45) dał wynik 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Zwaœywszy na zawartoœci alkoholu

w 1 dm³ wydychanego powietrza – stan nietrzeœwoœci ma miejsce, gdy przekracza ona 0,25 mg albo prowadzi do stêœzenia przekraczajãcego tã wartoœæ.

Oceniajãc zachowanie oskarœonego, Sãd doszedł do przekonania, œe czyn ten uznaæ naleœy za zawiniony. D. K. jest osobã dorosłã, a przez to rozumiejãcã podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiadajãcã okreœlone doœwiadczenie œyciowe. Karalnoœæ zarzucanego mu czynu jest powszechnie znana. Zdaniem Sãdu, stopieñ winy oskarœonego nie był jednak znaczny. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iœ oskarœony przed zatrzymaniem w godzinach nocnych w dniu 13 czerwca 2018r., spoœywał alkohol w postaci piwa. Zawartoœæ alkoholu w organizmie i wynik badañ przeprowadzonych na komisariacie, wskazujã na to, œe oskarœony faktycznie spoœył alkohol w iloœci i rodzaju, jaki deklarował i nie było to bezpoœrednio przed jazdã samochodem w dniu zatrzymania, choæ okres oczekiwania od spoœycia alkoholu do kierowania pojazdem nie był zbyt długi i wystarczajãcy do wytrzeœwienia. D. K., skoro jednak spoœywał alkohol, powinien wziãæ pod uwagã, œe pewna iloœæ alkoholu mogła – tym bardziej zaledwie maksymalnie godzinã po jego spoœyciu – pozostaæ w jego organizmie i nie powinien decydowaæ siê na jazdã samochodem jako kierowca. Zachowanie wymienionego naleœy oceniaæ inaczej niœ chociaœby osoby, która bezpoœrednio po wypiciu znacznej iloœci alkoholu wsiada do samochodu, majãc peñnã œwiadomoœæ tego, œe znajduje siê pod wpływem alkoholu i lekcewaœac zagroœenie, jakie w ten sposób stwarza. W ocenie Sãdu, postêpowanie oskarœonego nie wynikało ze œwiadomego lekcewaœenia prawa i bezpieczeñstwa innych uœytkowników dróg, ale z nierozwagi i blednej oceny sytuacji. W przedmiotowej sprawie nie zachodziły okolicznoœci wyłãczajãce winã D. K. ani bezprawnoœæ jego zachowania.

W ocenie Sãdu, stopieñ społecznej szkodliwoœci czynu oskarœonego nie był znaczny. Przedmiotem ochrony art. 178a § 1 k.k. jest bezpieczeñstwo w komunikacji,

a w konsekwencji œycie i zdrowie człowieka oraz mienie. Sãd uwzględniał, œe oskarœony

w sposób nieznaczny przekroczył normy zawartoœci alkoholu w wydychanym powietrzu warunkujãce jego odpowiedzialnoœæ karnã za przepięstwo. Podkreœlenia wymaga,

iœ kolejne badanie – przeprowadzone na komisariacie dało wynik wskazujãcy na tendencjã spadkowã. Oskarœony został zatrzymany przez Policjã do rutynowej kontroli drogowej,

w okolicach, gdzie często zatrzymywani są nietrzeźwi kierujący, w miejscu znacznego natężenia ruchu pojazdów, w okolicach głównych arterii komunikacyjnych i dużych osiedli mieszkaniowych.

W zakresie przesłanek warunkowego umorzenia postępowania, Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony D. K. w toku postępowania sądowego wyraził skruchę. Jego postawa tak w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem wskazuje, iż zrozumiał swoje nieprawidłowe zachowanie. Fakt, że przed popełnieniem przestępstwa oskarżony prowadził życie zgodne z obowiązującymi przepisami pozwala przyjąć, że zdarzenie z dnia 14 czerwca 2018 roku miało charakter incydentalny. Wskazane okoliczności pozwalają zatem na uznanie, iż oskarżony, pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie w dalszym ciągu przestrzegał porządku prawnego i że już samo skierowanie aktu oskarżenia i postępowanie karne będzie dla niego wystarczającą nauką na przyszłość. Dwuletni okres próby będzie, w ocenie Sądu, adekwatną reakcją karną na niewłaściwe postępowanie oskarżonego.

Wprawdzie nietrzeźwi kierowcy są częstym zjawiskiem na drogach, jednakże nie ma podstaw, by sprawców o pewnym doświadczeniu życiowym, którzy po raz pierwszy weszli w konflikt z prawem właśnie z powodu kierowania pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu, karać dla zasady i ku przestrodze dla innych surowiej, niż gdyby dopuścili się innego przestępstwa o podobnym zagrożeniu ustawowym. W ocenie Sądu, sam fakt nagminności określonego rodzaju przestępstw nie powinien być uwzględniany na niekorzyść sprawcy, gdyż leży to poza jego czynem i zamiarem. Należy dodać, że nagminność popełniania przestępstw przez inne osoby nie zwiększa społecznej szkodliwości czynu indywidualnego sprawcy, wpływa natomiast na rozmiar zagrożenia określonego typu przestępczością w kategoriach ogólnych. W ocenie Sądu, brak jest zatem podstaw, by przestępstwo prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwym traktować bardziej surowo niż inne występki o stosunkowo łagodnym zagrożeniu karnym. Czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Brak jest racjonalnych przesłanek dla wyłączenia wobec sprawców takich przestępstw możliwości warunkowego umorzenia postępowania. Gdyby ustawodawca chciał wyłączyć możliwość warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do tego przestępstwa, sformułowałby przepis w taki sposób, by uczynić to niemożliwym.

Sąd uznał, iż zasadne z perspektywy realizacji celów prewencji generalnej i indywidualnej, a także zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości, będzie zastosowanie wobec oskarżonego środków w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego. W związku z tym, w punkcie II. wyroku, na podstawie art. 67 § 3 k.k., orzeczono wobec oskarżonego D. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, przy czym na poczet wykonywania środka karnego zaliczono okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy, to jest od dnia 14 czerwca 2018 roku. Dolegliwość wynikająca z braku możliwości korzystania z pojazdu mechanicznego w tym okresie, w sposób dostateczny zmotywuje oskarżonego do przestrzegania zasad bezpieczeństwa w komunikacji, w tym zakazu prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Zdaniem Sądu, orzeczenie wspomnianego środka dodatkowo uświadomi oskarżonemu, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne, a skutki takiego zachowania będą zawsze uciążliwe. Określając czas obowiązywania omawianego środka na zbliżonym do minimalnego ustawowego poziomie, Sąd wziął pod uwagę to, że zawartość alkoholu w jednym litrze wydychanego powietrza

u oskarżonego w niewielkim stopniu przekraczała granicę stanowiącą próg odpowiedzialności karnej za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Jednocześnie nie można pominąć, iż oskarżony jest kierującym, który notorycznie dopuszcza się naruszeń tych samych przepisów ruchu drogowego, co wskazuje na jego niepoprawność i brak należytej refleksji nad własnym postępowaniem, a pośrednio także poczucie bezkarności.

Zdaniem Sądu, odstąpienie od orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów zgodnie

z wnioskiem obrony, bądź pozostawienie oskarżonemu możliwości kierowania pojazdami ciężarowymi, tylko po to, by oskarżony mógł wykonywać dotychczasowe zajęcie kierowcy

i kuriera, byłoby nieracjonalne i nie spełniłoby celów postępowania karnego. Skoro oskarżony, będąc zawodowym kierowcą mechanikiem, wykonując zajęcie taksówkarza

i kuriera, a więc osoby, od której należy w szczególności wymagać bezwzględnego przestrzegania zasad bezpieczeństwa w komunikacji naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sposób oczywisty i umyślny, powinien zostać czasowo wyłączony z uczestnictwa w ruchu pojazdów mechanicznych każdego rodzaju.

W punkcie III. wyroku Sąd zobowiązał oskarżonego D. K. do zapłaty świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wobec faktu, iż w przedmiotowej sprawie zastosowano warunkowe umorzenie postępowania, Sąd ustalił wysokość tegoż świadczenia na podstawie art. 43a § 1 k.k., w wysokości równiej minimalnej określonej w art. 43a § 2 k.k., którą należałoby orzec w razie wydania wyroku skazującego. Należy podkreślić,

że świadczenie pieniężne na określony cel nie pełni funkcji odszkodowawczej czy restytucyjnej, lecz ma na celu zwiększenie oddziaływania na sprawcę, a także wzgląd na prewencję ogólną. W ocenie Sądu, celowe było skorzystanie z możliwości nałożenia na oskarżonego tego środka w związku z warunkowym umorzeniem postępowania, tak by dodatkowo uzmysłwić oskarżonemu niewłaściwość jego postępowania i osiągnąć wobec niego pozytywny skutek wychowawczy. Zważywszy na sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, w tym posiadane wykształcenie, obowiązek alimentacyjny, orzeczona tytułem świadczenia pieniężnego kwota jest adekwatna do możliwości płatniczych oskarżonego,

a w szczególności do wagi popełnionego przestępstwa.

W punkcie IV. wyroku, na podstawie powołanych szczegółowo przepisów, zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania w całości oraz wymierzono opłatę w wysokości 100 zł Zdaniem Sądu, wobec uzyskiwania przez oskarżonego regularnych dochodów, podane wyżej kwoty mieszczą się w możliwościach finansowych D. K..